

и лудории, но гледайте да изучите военнитѣ науки и да бждете способни и достойни мъже за освобождението на нашето отечество. Драгашевичевитѣ думи сж само единъ сънь, който нѣма никакво значение. Не азъ, не Драгашевичъ и не вие ще да решиме кой е сърбинъ и кой е българинъ, а самиятъ народъ, който населява тая земя. Освенъ това, вие сте дошли не да дѣлите Балканския полуостровъ, а да се учите. Ако е Драгашевичъ лудъ, то трѣбва ли и вие да бждете луди?

Нашитѣ младежи поомекнаха малко, но скоро се появиха нови раздори и несъгласия. Дойде марта. Момчета явиха на правителството, че ако то нѣма намѣрение да воюва противъ турцитѣ, то да ги пустне да се върнатъ въ Румъния. Военниятъ министъръ имъ бѣше рекълъ:

— Азъ не мога да ви пустана, ако не добия писмо отъ вашитѣ букурещки българи.

Момчетата тутакси написали писмо въ Букурещъ до „Добродетелната дружина“ и разказали ѝ какво желаятъ. Дойде изъ Букурещъ Михалъ Колони и Мустаковъ, а изъ Русия полковникъ Иванъ Кишелски, за да поправятъ работата. Тия хора се стараха да убедятъ момчетата да бждатъ послушни, и да накаратъ министерството да направи нѣкои и други отстъпки. Най-после бѣше решено да се отдѣлятъ българчетата въ отдѣлна касарна. Премина още единъ месецъ; но гореказаното решение не можа да се тури въ действие, и момчетата бѣха принудени да си подадатъ оставката.

И така, моитѣ думи се изпълниха. Азъ предчувствувахъ какви последствия ще да произлѣзатъ отъ тая чета; но не намѣрихъ такива люде, които да послушатъ моитѣ съвети. Най-